

РЕШЕНИЕ

№ 4530

гр. София, 11.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 106-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВ Т. ПЕТРОВ

при участието на секретаря ПАВЕЛ АЛЪ. БОЖИНОВ
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВ Т. ПЕТРОВ Административно наказателно дело № 20221110214788 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59 - 63 ЗАНН .

Образувано е по жалба от Е. В. А., ЕГН ***** чрез неговия упълномощен процесуален представител – адв. К. Ж. от АК-Варна срещу наказателно постановление № 93/05.08.2023 г., издадено от А. Т. С. - председател на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /КПКОНПИ/, с което на основание чл. 173, ал. 1 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /ЗПКОНПИ, обн. в ДВ бр. 7 от 19.01.2018 г., отменена с ДВ бр. 84 от 06.10.2023 г., в сила от 06.10.2023 г./ му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 600,00 /хиляда и шестстотин/ лева за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 4 във вр. с чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ.

В депозираната въззивна жалба са инвокирани оплаквания за несъответствие на установените от административните органи фактически положения с обективната действителност, както и за некоректно приложение на материалния закон. Отправена е молба за цялостна отмяна на атакувания санкционен акт като неправилен, а в условията на евентуалност за редуциране размера на наложеното административно наказание „глоба“ поради неговата

явна несправедливост. Претендират се извършените по делото разноси.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Въззиваемата страна, редовно призована, представлява се от ст. юрк. Раяна Цачева, с пълномощно по делото, която оспорва жалбата и пледира за пълна доказаност на вмененото административно нарушение, в каквато насока изтъква конкретни аргументи. В допълнение са представени писмени бележки. Отправено е и искане за присъждане на разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Софийски районен съд, като разгледа жалбата и изложените в нея твърдения и след като се запозна със събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните по реда на чл. 14, чл. 18 и чл. 107, ал. 5 НПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити обуславящи нейната редовност, което предпоставя пораждането на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по същество се явява **ОСНОВАТЕЛНА**.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

С акт за установяване на административно нарушение № ПР-139/31.05.2022 г., съставен от Р. М. К. – гл. специалист в дирекция „Публичен регистър“ при КПКОНПИ в присъствието на М. К. К. и В. Е. З. – свидетели при съставянето на акта, е констатирано, че жалбоподателят Е. А., в качеството си на лице, заемащо висша публична длъжност по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 23 ЗПКОНПИ – ръководител на Областен отдел „Автомобилна администрация“ – гр. Силистра, не е подал декларация за имущество и интереси по чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ в законоустановения срок – в едномесечен срок от изтичането на една година след подаване на декларацията по чл. 35, ал. 1, т. 3 ЗПКОНПИ след освобождаване от

длъжността, а именно до 01.04.2022 г.

До приключване на етапа на съдебното следствие не са събрани доказателства за подаване на процесната декларация.

В акта е отразено, че на 02.04.2022 г. в гр. София са били нарушени разпоредбите на чл. 38, ал. 1, т. 4 във вр. с чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ, като препис от него е връчен лично на А. на същата дата.

Въз основа на горепосочения акт е издадено атакуваното наказателно постановление № 93/05.08.2023 г. от А. Т. С., с което на основание чл. 173, ал. 1 ЗПКОНПИ, при цялостно възпроизвеждане на фактическите констатации от акта, на жалбоподателя Е. А. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 600,00 /хиляда и шестстотин/ лева за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 4 във вр. с чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ.

Препис от оспореното НП е връчен лично на въззивника на 31.10.2022 г., видно от приложеното по делото известие за доставяне, като жалбата, инициирала производството пред настоящата съдебна инстанция, е депозирана с пощенски оператор в законоустановения 14-дневен срок чрез наказващия орган на 11.11.2022 г., видно от съдържащата се информация в товарителницата.

При съвкупната преценка и интерпретация на събраните по делото гласни и писмени доказателствените средства този съдебен състав намира, че по еднопосочен начин са доказани обстоятелствата, свързани с факта на твърдяното нарушение, времето, мястото, неговия механизъм и авторство. Показанията на актосъставителя Р. К. следва да се кредитират с доверие като логични, последователни и вътрешно балансирани, имайки предвид, че същите се намират в пълна кореспонденция с останалите писмени доказателства, а това обезпредметява тяхното отделно обсъждане. В тази връзка свидетелят К. признава обстоятелството, че е отказал да приеме подадената след законоустановения срок декларация от жалбоподателя А., изпратена с пощенски оператор на 17.05.2022 г., доколкото в случая е била подадена такава по чл. 35, ал. 1, т. 4 ЗПКОНПИ за промяна в декларираните обстоятелства в декларацията за имущество и интереси в частта за интересите и за произхода на средствата при предсрочно погасяване на задължения и кредити, а не изискуемата по чл. 38, ал. 1, т. 4 във вр. с чл. 35, ал. 1, т. 2 от

посочения нормативен акт. Ето защо, оплакванията в жалбата за преднамерено създадени от представители на КПКОНПИ пречки, досежно изпълнението на обсъденото правно задължение от въззивника не могат да бъдат споделени, като в тази насока следва да се подчертае отново, че самата декларация е изпратена повече от месец след крайния срок, считано от 02.04.2022 г.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление /арг. чл. 84 ЗАНН във вр. чл. 14, ал. 2 НПК и **т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС** /, а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон. В тази връзка на контрол подлежи и самият АУАН по отношение на неговите функции – констатираща, обвинителна и сезираща.

В настоящия случай АУАН и издаденото, въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност, видно от приобщените по делото писмени доказателства, относими към назначаването на актосъставителя и наказващия орган на съответните длъжности.

На следващо място, съдът служебно констатира, че са спазени императивните процесуални правила при издаването на АУАН и НП – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Налице е пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП, като с изискуемата се от закона конкретика административните органи са очертали времето, мястото, механизма на твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които същото е намерило проявление в обективната действителност.

В конкретния случай административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от откриване на нарушителя, респективно – 1 година от извършване на твърдяното нарушение. От своя страна обжалваното наказателното постановление е постановено в изискуемия 6 – месечен срок. Ето защо са спазени всички давностни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя от формална страна.

Предвид изложеното, АУАН и НП са съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание.

Административнонаказателната отговорност на въззивника Е. В. А. е ангажирана на основание чл. 173, ал. 1 ЗПКОНПИ, като му е наложено административно наказание „глоба“ размер на 1 600,00 /хиляда и шестстотин/ лева за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 4 във вр. с чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ.

По делото е установено по несъмнен начин, че жалбоподателят Е. А., в качеството си на лице, заемащо висша публична длъжност по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 23 ЗПКОНПИ – ръководител на Областен отдел „Автомобилна администрация“ – гр. Силистра, не е подал декларация за имущество и интереси по чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ в законоустановения срок – в едномесечен срок от изтичането на една година след подаване на декларацията по чл. 35, ал. 1, т. 3 ЗПКОНПИ след освобождаване от длъжността, а именно до 01.04.2022 г., с което на 02.04.2022 г. в гр. София закономерно от обективна страна е бил осъществен съставът на чл. 38, ал. 1, т. 4 във вр. с чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ. До приключване на етапа на съдебното следствие пред въззивния съд не са събрани фактически данни за подаване на изискуемата декларация.

Настоящият съдебен състав не споделя изложената в жалбата трактовка и отправните упреци към контролните органи за некоректно приложение на материалния закон. Условието, реда и последиците при освобождаването от държавна служба по смисъла на Закона за държавния служител не се припокриват изцяло с освобождаването от длъжност по смисъла на ЗПКОНПИ, като предпоставка за подаване на финалните декларации за имущество и интереси по чл. 38, ал. 1, т. 3 и т. 4 ЗПКОНПИ. В

първия случай се касае за прекратяване на служебното правоотношение, а вторият – включва всяка промяна на длъжността, в т.ч. не само освобождаването, но и преназначаването в рамките на същата администрация на длъжност с различно наименование. При това положение, след като жалбоподателят А. е бил освободен от заеманата длъжност ръководител на Областен отдел „Автомобилна администрация“ – гр. Силистра, независимо, че е бил преназначен в същото ведомство на друга такава, която обаче не фигурира сред изчерпателно и лимитативно изброените задължени лица по чл. 6, ал. 1 ЗПКОНПИ и въпреки тяхното сходство по НКДП, то същият е следвало да изпълни правните си задължения за деклариране безусловно.

От своя страна, административнонаказващият орган, правилно и законосъобразно е приложил санкционната разпоредба на чл. 173, ал. 1 ЗПКОНПИ, която предвижда отговорност за лице, заемащо висша публична длъжност, което не подаде декларация по този закон в срок. Налице е пълно съответствие между словесното описание на релевантната фактическа обстановка в акта, очертана чрез изискуемата се конкретика, нейното последователно възпроизвеждане в атакуваното наказателно постановление и възприетата цифрова квалификация. Ето защо, съдът намира, че материалният закон също е приложен правилно.

Административното нарушение е извършено виновно, при форма на несъзнавана непредпазливост. Нарушителят не е предвиждал извършването на деянието и не е съзнавал неговия обществен опасен характер, но е бил правно задължен да стори това, като в конкретния случай не са налице пречки от обективно или субективно естество, които да препятстват протичането на изискуемата от закона съзнателна дейност.

По отношение на наложеното административно наказание „глоба“ в размер на 1 600,00 /хиляда и шестстотин/ лева, съдът намира за необходимо да отбележи, че предвидената от законодателя санкция в разпоредбата на чл. 173, ал. 1 ЗПКОНПИ е относително определена в границата от 1 000 до 3 000 лв. В конкретния случай административнонаказващият орган е обсъдил добросъвестно обуславящите отговорността обстоятелства и обосновано е наложил наказание над предвидения от закона минимален, но под средния размер, отчитайки демонстрираното противоправно бездействие, продължаващо и понастоящем. Ето защо, определеното наказание не е явно

несправедливо, пропорционално е на извършеното нарушение, като същото е от естество да изпълни и легитимните цели на санкцията по чл. 12 ЗАНН. В тази връзка следва да се отбележи, че съгласно разпоредбата на чл. 27, ал. 5 ЗАНН: *“Не се допуска определяне на наказание под най-ниския предел за наказание глоба”*, поради което е юридически невъзможно същото да бъде индивидуализирано под фиксирания в закона минимум.

Не са налице и изискуемите от закона предпоставки за третиране на процесния случай като маловажен по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Съгласно **Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. по т. д. № 1/2007 г. на ОСНК на ВКС, докладчик-съдия Блага Иванова** преценката на административнонаказващия орган за „маловажност” на случая се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол. Приложеното поле на визирания нормативен регламент винаги е фактическо и се предопределя от спецификите на всеки отделен случай. Установените в практиката критерии за неговото дефиниране са свързани с естеството на засегнатите обществени отношения, липсата или незначителността на настъпилите общественоопасни последици и обстоятелствата, при които нарушението е намерило проявление в обективната действителност – време, място, обстановка, механизъм и т.н. Съгласно § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН “маловажен случай” е този, при който извършеното нарушение от физическо лице или неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или на неизпълнение на задължение от съответния вид. В случая не би могло да се говори за липса или незначителност на вредните последици, тъй като посоченото нарушение е формално, на просто извършване и за довършването му не е необходимо настъпването на някакъв допълнителен съставомерен резултат. Не е налице и третата алтернатива от визираната дефинитивна норма, а именно “други смекчаващи обстоятелства”, които да редуцират степента на обществена вредност на деянието съпоставима с нарушенията от същия вид. Касае се за констатирано фрапиращо бездействие, персистиращо и към настоящия момент, с което жалбоподателят А. е препятствал установяването на обстоятелствата, касателно декларирането на имущество и интереси, а това неминуемо е рефлектирало неблагоприятно върху

постигането на целите по чл. 2, т. 2 и т. 3 ЗПКОНПИ - създаване на гаранции, че лицата, заемащи висши публични длъжности, изпълняват правомощията или задълженията си честно и почтено при спазване на Конституцията и законите, както и предотвратяване на възможностите за незаконно придобиване на имущество и разпореждането с него.

Независимо от изложеното обаче с ДВ бр. 84 от 06.10.2023 г., в сила от 06.10.2023 г. е отменена разпоредбата на чл. 38, ал. 1, т. 4 ЗПКОНПИ, като нейното съдържание не е възпроизведено в чл. 52, ал. 1 от Закона за противодействие на корупцията /обн. в ДВ бр. 84 от 06.10.2023 г., в сила от 06.10.2023 г./. Съгласно визирия нормативен регламент декларация за имущество и интереси се подава: 1. в едномесечен срок от заемането на публичната длъжност; 2. ежегодно до 15 май – за предходната календарна година или за съответния период от момента на встъпване в длъжност по [чл. 6, ал. 1](#) до края на предходната календарна година, когато деклараторът е подал встъпителна декларация през предходната календарна година; 3. в едномесечен срок от освобождаване от длъжност. Подаването на втора финална декларация не се изисква, което от своя страна изключва третирането на подобно бездействие като административно нарушение.

По-благоприятният за отговорността на жалбоподателя материален закон, приет преди атакуваният санкционен акт да придобие юридически стабилитет, императивно задължава съда на основание чл. 3, ал. 2 ЗАНН да го приложи служебно, отчитайки актуалната законодателната идея, олицетворяваща изменените обществени условия за отпаднала необходимост от санкциониране на привлеченото към отговорност лице при наличните фактически положения.

Съдът констатира, съобразно изложените фактически и правни доводи, че макар така протеклата фаза на административнонаказателното производство по установяване на административно нарушение и по налагане на административно наказание да не е опорочена поради допуснати съществени процесуални нарушения, то е налице некоректно приложение на материалния закон.

Ето защо, съдът намира, че така издаденото наказателно постановление следва да бъде отменено изцяло като неправилно.

Съгласно чл. 63д, ал. 1 ЗАНН съдът следва да се произнесе по

извършените от страните разноси, имайки предвид изрично отправеното искане в очертаната насока. В представеното по делото пълномощно не е уговорено възнаграждение, като не се твърди да е оказана и безплатна правна помощ по смисъла на чл. 38, ал. 1 от Закона за адвокатурата. Писмени доказателства в очертаната насока не са ангажирани пред настоящата инстанция, поради което претенцията за присъждане на разноси за адвокатско възнаграждение се явява неоснователна, тъй като не се установява по безспорен начин извършено реално плащане /в този смисъл вж. т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. на ОС на Гражданска и Търговска колегии на Върховен касационен съд, докладчик-съдиите Елеонора Чаначева и Албена Бонева, приложимо в настоящия случай на основание чл.78, ал.5 ГПК във вр. с чл.143 и чл.144 АПК във вр. с чл. 63д, ал. 1 ЗАНН/.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 3, т. 1 във вр. с ал. 2, т. 1 ЗАНН, Софийски районен съд, НО, 106 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло наказателно постановление № 93/05.08.2023 г., издадено от А. Т. С. - председател на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /КПКОНПИ/, с което на основание чл. 173, ал. 1 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /ЗПКОНПИ, обн. в ДВ бр. 7 от 19.01.2018 г., отменена с ДВ бр. 84 от 06.10.2023 г., в сила от 06.10.2023 г./ на жалбоподателя Е. В. А., ЕГН ***** е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 600,00 /хиляда и шестстотин/ лева за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 4 във вр. с чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ /отменени с ДВ бр. 84 от 06.10.2023 г., в сила от 06.10.2023 г./, като неправилно.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ отправеното в жалбата искане за присъждане на разноси за адвокатско възнаграждение.

**Решението подлежи на касационно обжалване пред
Административен съд - София град, на основанията предвидени в НПК,
и по реда на Глава Дванадесета от АПК, в 14-дневен срок от получаване
на съобщението за изготвянето му.**

Съдия при Софийски районен съд: _____